

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Mjartana a přísedících Mgr. Jany Kocábové a Elišky Kalendové v hlavním líčení dne 16. října 2025,

takto:

Obžalovaná

██████████, narozená dne ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████
██████████ toho času ve vazbě ve Vazební věznici v ██████████, bez pracovního poměru,

je vinna, že

1. v přesně nezjištěné době v rozmezí let 2021 – 2022, v I. patře rodinného domu v ulici ██████████
██████████ okres ██████████, Královéhradecký kraj, kde v té době přebývala se svým nezletilými dětmi, po předchozím uvážení spočívajícím v tom, že si byla dobře pokročilého stádia těhotenství, které před okolím utajovala a které neoznámila lékařům či mateřské poradně, neopatřovala si výbavičku a jiné věci potřebné pro novorozené dítě, v koupelně domu porodila vitální, donošené, zralé, životaschopné dítě ženského pohlaví, neznámého jména a neurčené délky a váhy, bez vývojových vad, kterému po vypuzení ze svého těla i s odloučenou placentou po porodu, s cílem usmrtit, překryla ústa dlaní levé ruky, ještě než dítě začalo plakat, aby dětský pláč neslyšely její nezletilé děti a spolubydlící – babička ██████████, která obývala přízemí domu, následně tělo již mrtvého dítěte zabalila do barevného froté ručníku a vložila do třech igelitových tašek a uložila do ██████████ postavené na pozemku u domu a po několika dnech, aby zamezila šíření zápachu z rozkládajícího se těla a zabránila odhalení, igelitové tašky s ručníkem, ve kterém byla zabalena mrtvola dítěte, vložila do dalšího igelitového pytle a tento shora uzavřela,

tedy

po předchozím uvážení jiného úmyslně usmrtila, když tohoto jednání se dopustila na dítěti mladším ██████████ let,

2. v přesněji nezjištěné době večerních hodin [REDAKCE]. 2024 do 05.00 hodin dne [REDAKCE] 2024, v [REDAKCE] patře rodinného domu v ulici [REDAKCE] číslo popisné [REDAKCE], [REDAKCE] okres [REDAKCE] [REDAKCE] Královéhradecký kraj, kde v tu dobu přebývala se svými nezletilými dětmi, po předchozím uvážení spočívajícím v tom, že si byla vědoma pokročilého stádia těhotenství, které před okolím utajovala a které neoznámila lékařům či mateřské poradně neopatřovala si výbavičku a jiné věci pro novorozené dítě, porodila vitální, donošené, zralé, životaschopné dítě mužského pohlaví, posléze pojmenované [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE], o váze 3494 gramů a délce 50 centimetrů, bez vrozených vývojových vad a chorobných změn, vykazující známky plného donošení s nehty přerůstajícími nehtová lůžka, po narození žijícího a dýchajícího minimálně několik minut, v horní hranici i několik desítek minut, které po vypuzení ze svého těla oddělila utržením pupeční šňůry od placenty, s cílem usmrtit, překryla ústa dítěte rukou, poté, co dítě začalo plakat, aby pláč neslyšely její nezletilé děti a spolubydlící – babička [REDAKCE], která obývala přízemí domu, užila proti novorozenci mechanismu zevního dušení a tupého násilí vedeného proti krajině krku a způsobila mu mnohočetné krevní výrony v měkkých tkáních krku, krevní výrony ve svalovině střední etáže pravého kývače krku, mnohočetné tečkovité krevní výrony pod spojivkami i v měkkých lebních pokrývkách, pod sliznicí jícnu a hrtanu, poplicnicemi, včetně otoku krku a mozku, s následným nástupem smrti zadušením, následně tělo mrtvého novorozence zabalila do barevného froté ručníku a uložila do nákupní igelitové tašky s uchy na chodbě [REDAKCE] patra domu, v úmyslu mrtvolu dítěte posléze pohřbít, k čemuž nedošlo v důsledku vzniklých zdravotních potíží obviněné [REDAKCE] spočívajících v masivním krvácení v důsledku neodborného porodu se zachovalou placentou v těle, když tohoto jednání se dopustila po spáchání skutku pod bodem 1 výroku tohoto rozsudku,

tedy

po předchozím uvážení jiného úmyslně usmrtila, když tohoto jednání se dopustila na dítěti mladším [REDAKCE] let a opětovně,

čímž spáchala

- ad 1) zločin vraždy dle § 140 odstavec 2, 3 písmeno c) trestního zákoníku,
- ad 2) zločin vraždy dle § 140 odstavec 2, 3 písmeno c), h) trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti (20) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku **se obžalovaná [REDAKCE] pro výkon uloženého úhrnného trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové podalo k podepsanému soudu na [REDAKCE] obžalobu pro shora popsané trestné činy.
2. U hlavního líčení obžalovaná [REDAKCE] prohlásila svoji vinu v celém rozsahu podané obžaloby, vyslovila souhlas s popisem skutků i právními kvalifikacemi v obžalobě uvedenými a prohlásila, že se cítí být vinna dotčenými skutky. Své prohlášení viny obžalovaná avizovala již před konáním hlavního líčení (č. l. 829 – 830), kdy ústy obhájce prohlásila, že je připravena před soudem při hlavním líčení prohlásit svoji vinu podle podané obžaloby, a to jak skutky v ní uvedenými, tak i s právními kvalifikacemi.
3. Obžalovaná [REDAKCE] u hlavního líčení dále uvedla i to, že si je vědoma toho, že pokud soud přijme její prohlášení viny, že se vzdává práva na projednání věci v hlavním líčení a že proti Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

případnému rozsudku, pokud soud její prohlášení viny přijme, je výrazně omezeno její právo podat odvolání do výroku o vině. Státní zástupkyně i obhájce, stejně jako obžalovaná, prohlásili, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl o přijetí prohlášení viny obžalované.

4. S trestem v obžalobě navrženým nesouhlasila, když podle ní je to strašně moc. Na otázku, jaký trest by si představovala uvedla, že neví.
5. Prohlášení viny obžalované korespondovalo i s ostatními důkazy, a to jednak s jejím doznáním, které obžalovaná učinila již v rámci řízení přípravného, jednak byla usvědčována i dalšími důkazy. Věrohodnost doznání obžalované, tak byla v dostatečné míře jistoty prokázána. Jelikož tak o pravdivosti prohlášení viny ze strany obžalované nevznikaly pochybnosti, když uvedené prohlášení bylo současně bezpodmínečné, soud podle § 206c odst. 4 tr. řádu přijmul prohlášení viny obžalované [REDAKCE] ohledně skutků popsanych v obžalobě i ohledně jejich právních kvalifikací v obžalobě uvedených u jednotlivých skutků. Zároveň bylo rozhodnuto, že dokazování ohledně otázky viny a právní kvalifikace soudem v hlavním líčení prováděno nebude s tím, že dokazování bude prováděno k osobě obžalované a k navrhanému trestu.
6. Vzhledem k uvedenému soud v hlavním líčení již neposuzoval a nevyhodnocoval důkazy k výroku o vině a k užitým právním kvalifikacím jednotlivých skutků, a proto v rámci odůvodnění tohoto rozsudku k tomuto se vztahující důkazy ani nepopisoval. Toto má oporu i v tom, že podle § 206 odst. 7 tr. řádu nelze skutečnosti uvedené v prohlášení viny napadat opravným prostředkem. S ohledem na tuto skutečnost rozsudek neobsahuje ani odůvodnění výroků o vině a o právní kvalifikaci.
7. Odůvodnění tohoto rozsudku tak bude obsahovat odůvodnění výroku o trestu, v rámci něhož je třeba vyhodnotit i osobu obžalované [REDAKCE].
8. K osobě obžalované [REDAKCE].
9. Ze **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** (č. l. 68 – 95), který vypracoval na osobu obžalované [REDAKCE] znalec [REDAKCE], bylo mimo jiné zjištěno, že u obžalované byla diagnostikována smíšená porucha osobnosti, když netrpí duševní poruchou v pravém slova smyslu a nikdy jí netrpěla. U obžalované byla zjištěna závislost na pervitinu, když velmi dobře věděla, jak na ni pervitin účinkuje. Z čistě psychiatrického hlediska není pobyt obžalované na svobodě bezprostředně nebezpečný pro společnost, není proto navržena ochranná léčba, ale obžalovaná byla informována o nutnosti trvalé a naprosté abstinence pervitinu s možností podstoupit dobrovolnou protitoxikomanickou léčbu. Znalec konstatoval, že nelze s naprostou jistotou vyloučit další protispoločenské jednání obžalované v budoucnu.
10. Ze **znaleckého posudku z oboru školství a kultura, odvětví psychologie** (č. l. 97 – 134), který vypracovala znalkyně [REDAKCE], bylo mimo jiné zjištěno, že u obžalované byl vlivem závislosti na droze omezen její osobnostní růst a nebyl využit její vnitřní **pozitivní potenciál**. Intelektivní schopnosti obžalované se nacházejí v pásmu vyššího populačního průměru. Obžalovaná je nezralá, vnitřně nedostatečně přizpůsobivá, nezodpovědná a lehkovážná. Schopnost rozumové i volní sebekontroly je u ní snížena. Rozhoduje se a jedná většinou na základě momentálního nápadu, bez zvažování důsledků a bez ohledu na případnou újmu způsobenou jiným osobám. Do popředí osobnostního profilu obžalované vystupují rysy egocentrismu, nezdrženlivosti, situační impulzivita a agresivity, některé symptomy sociopatické, hostilní, disociální, diskrétně též vlastnosti histriónské. Vyšší city – tedy sociální city, morálně-etická a estetická osobnostní složka obžalované je nezralá, nerozvinutá. K narozeným a následně usmrceným dětem si nevytvořila citové pouto, a to ani v době těhotenství. Lze u ní hovořit o narušeném mateřském pudu, nejednala v afektu.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

11. U hlavního líčení se znalec [REDACTED] (č. l. 848 – 849) plně odkázal na svůj písemně podaný posudek na č. l. 68 - 95 a stvrdil ho a dodal, že skutečnost, že nelze s naprostou jistotou vyloučit další protispolečenské jednání obžalované v budoucnu, opřel především v souvislosti s tím, zda obžalovaná bude schopná nebo neschopná abstinovat od návykových látek, konkrétně od pervitinu. **Bude-li abstinovat, není větší nebezpečí dalšího trestního jednání.** Pokud si bude opět pravidelně aplikovat pervitin, je nebezpečí, že se bude dopouštět trestné činnosti. Znalec taktéž uvedl, že se domnívá, že obžalovaná je schopna se poučit ze svého jednání. Obžalovaná má náhled na to, že by neměla zneužívat látky, ví, že je závislá a byla poučena, že v případě zájmu může kdykoli dobrovolně nastoupit na ústavní protitoxikomanické léčení. Porucha osobnosti je rázu trvalého, nicméně je možné, že určité výchovné působení v rámci výkonu trestu odnětí svobody na strukturu osobnosti očekávat lze.
12. U hlavního líčení se znalkyně [REDACTED] (č. l. 849 – 851) plně odkázala na svůj písemně podaný posudek na č. l. 97 - 134 a stvrdila ho a dále dodala, že by navázala na kolegu psychiatra v tom, že závislost obžalované na pervitinu je u ní negativním motivujícím faktorem v té činnosti, která se prošetřuje. Samozřejmě včetně její nepříznivě utvářené osobnosti, kdy již hovoří o smíšené poruše osobnosti s mnohými kombinovanými neadaptivními rysy. Ten pervitin, který užívala od 21 let, kdy se její osobnost ještě utvářela, určitě měl i podstatný vliv na rozvoj její osobnostní poruchy. Ta její osobnost i užívání pervitinu se spojilo a bohužel se stalo to, co se stalo. Současně paní obžalovaná má velmi dobrý intelektový potenciál, který ani při tom dlouhodobém zneužívání postižen nikterak není. Obžalovaná je do určité míry citlivá a pokud bude mít podmínky k abstinenci, podporu sociální a zejména pokud sama bude chtít, a tím, že doznala viny a přistupuje k tomu tak, jak přistupuje, tak to dává určité **naděje na to, že ta resocializace by ve finále mohla být příznivá.** Samozřejmě za předpokladu, že už nebude matkou.
13. Znalkyně dále uvedla, že v zásadě u ní platí to, že bude-li obžalovaná abstinovat, tak u ní nehrozí větší nebezpečí v páčání další trestné činnosti. Souhlasí s tím, že i ta její osobnost je významná. **Pokud vyzraje,** pokud začne pracovat, pokud na sobě začne pracovat a začne využívat svých poměrně solidních vnitřních potenciálních vlastností, které má a vezme ten svůj život opravdu vážně a zodpovědně, tak z jejich (znaleckého) pohledu **má určitou perspektivu k tomu, aby se zařadila do společnosti a užívala života jako normální člověk,** ale musí sama chtít a musí nastavit úplně jiná měřítká a jiná pravidla sama vůči sobě. Nastavit si tedy režim a životní cíle. Ale platí to i opačně, pokud bude požívat drogy nebo pervitin, pak je recidiva pravděpodobná. Obžalovaná v zásadě má náhled na to, že by měla trvale abstinovat, ale do současné doby k tomu nenašla vnitřní motivaci. Pokud jde o její vztah k jejím dalším (žijícím) dětem, tak ten odpovídá její osobnosti, její nezralosti, ale nicméně nic v zásadě patologického u ní nezjistila. Své děti má rád, a v rámci svých možností se o ně dokázala postarat a nemají informace o tom, že by jim nějak ubližovala nebo že by je výrazně zanedbávala. Takže **obžalovaná je schopna určitých vyšších citů.**
14. Obžalovaná není schopná se postarat sama o sebe a o své děti se starala s významnou pomocí své sestry a především rodičů. Měla je umístěné v předškolním zařízení. Naštěstí její děti jsou inteligentní, zdravé s normálním vývojem. Domnívá se, že ty dvě žijící děti, které obžalovaná má, a jejich matkou bude celý život, jsou již hraniční, co se týká jejich výchovných kompetencí a její osobnosti. Určitě by další děti mít neměla a předpokládá, že je neplánuje. Vztah k těm ještě nenarozeným dětem neměla žádný a odstup od nich si držela vědomě po celou dobu těhotenství. Ona s těmito dětmi do svého života nepočítala. Znalkyně dále uvedla, že hypoteticky obžalovaná patrně trpěla přechodnou poruchou jejího mateřského pudu, neboť tento pud se projevuje právě tím, že matka i na úkor svého komfortu případně i zdraví a někdy i života se snaží udržet své narozené dítě při životě.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

Pokud žena není ztotožněna připravená s tím další dítě do svého života přijmout, a dokonce se rozhodne ho zbavit a utajit to, tak lze mluvit o anetismu a o tom, že ten její vztah v tu dobu ke svému tělu a k nenarozenému dítěti byl averzivní.

15. Obžalovaná nebyla v minulosti soudně trestána (opis z evidence rejstříku trestů na č. l. 355 a 822), nebyla projednávána pro přestupek (opis z evidence přestupků na č. l. 354).
16. Z hodnocení zaměstnavatele (č. l. 315) vyplývá, že obžalovaná pracovala v období od [REDAKCE] 2015 do [REDAKCE] 2017, když k ukončení pracovního poměru došlo na základě okamžitého zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele.
17. Ve výpisu z centrální evidence exekucí (č. l. 302) má jako povinná osoba obžalovaná 2 záznamy.
18. Ve vazbě (č. l. 338 – 339, 340, 342 a 823 - 824) s obžalovanou bylo uskutečněno celkem 13 kontaktů psychologické pomoci a tři kontakty s psychiatrem. Její chování a vystupování bylo na požadované úrovni, pořádek udržuje. Konflikty nemá. Dne [REDAKCE] 2025 byla řešena domluvou za opakované navazování nedovolených kontaktů křičením z okna cely. Jednalo se o ojedinělý kázeňský přestupek a poté i nadále bylo její chování a vystupování slušné.
19. Po provedení shora uvedeného dokazování procesní strany neměly žádné návrhy na doplnění dokazování a jelikož i soud uzavřel, že věc lze na podkladě uvedeného dokazování posoudit prohlásil dokazování ze skončené.
20. Státní zástupkyně v obžalobě navrhla uložit obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody podle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku a § 54 odstavec 2 trestního zákoníku v polovině takto zvýšené trestní sazby (**25 let**) se zařazením pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou (§ 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku).
21. V závěrečné řeči **státní zástupkyně** k otázkám trestovým uvedla, že obžalovaná je s ohledem na použitou právní kvalifikaci jejího jednání ohrožena trestem 15 – 20 let trestu odnětí svobody i případně trestem výjimečným. Při ukládání trestu by soud měl přihlídnout k obecným zásadám pro uložení trestu uvedených v § 39 trestního zákoníku, zejména by měl přihlídnout k osobnosti paní obžalované. V tomto směru konstatuje, že paní obžalovaná trpí smíšenou poruchou osobnosti, závislosti na návykových látkách zejména na pervitinu. Vlastní vinu podle názoru obžaloby uznává toliko formálně a snaží se svést vinu na jiné osoby na vlastní rodinu. Její osobnost byla shledána jako osobnost bez empatie. Nevytvořila si k narozeným dětem žádné mateřské pouto, jednala hostilně, sobecky, uspokojovala toliko své vlastní potřeby ve vztahu k požívání drog. S dětmi naložila jako s nepotřebnými věcmi. Jednala bez úcty k lidskému životu, nevyužila celé řady možností, které jí byly dány k tomu, aby obě nezletilé děti zůstaly při životě. Sobecky je zbavila života a zbavila se jich. Jednala v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Stupeň společenské škodlivosti jejího jednání lze považovat za velmi vysoký, spáchala dva nejzávažnější trestné činy uvedené v trestním zákoníku. Vedla útok vůči bezbranným novorozencům dětem, jednala opětovně, pokud se jedná u druhého skutku pod bodem 2 výroku rozsudku. Spoléhala na to, že své jednání zakryje, že se těl zbaví a že se na jednání nepřijde.
22. Státní zástupkyně dále dodala, že je třeba trest ukládat jako trest úhrnný za dva nejzávažnější trestné činy uvedené v trestním zákoníku. Byť je si vědoma doznání, řádného života a prohlášení viny paní obžalované, byť nelze toto prohlášení viny podle mého názoru přeceňovat, protože oba dva skutky byly prokázány dostatečně důkazy opatřenými v průběhu přípravného řízení, tak přesto je přesvědčena o tom, že jsou splněny podmínky uvedené v § 54 odst. 2 tr. zákoníku pro uložení výjimečného trestu, ne tedy trestu doživotního, ale trestu v sazbě 20-ti - 30-ti let nepodmíněně.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

23. S ohledem na prohlášení viny obžalované oproti návrhu, který byl uplatněn v návrhové části obžaloby, tak tento návrh snižuje a navrhuje paní obžalované uložit trest nad tou zvýšenou hranicí zákonné trestní sazby, tzn. kolem 22 let nepodmíněně, pro jehož výkon by měla být zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou.
24. **Obhájce** obžalované uvedl, že by se chtěl zaměřit zejména na osobnost obžalované. Má za to, že nelze nepřehlédnout aktivní podíl obžalované a její spontánní doznání již v prvotním stádiu řízení. Má za to, že její doznání a spolupráce vybočuje ze standardních postupů u takto závažných zločinů. Otázka viny na obžalovanou mimořádně výchovně postihla, resp. zapůsobila na ni již v prvotních stádiích řešení tohoto případu.
25. Obhájce také poukázal na to, že je svým způsobem zvláštní, že se u ní neprojevovaly ve vazebním držení zásadní abstinenci příznaky, které by umožňovaly dovodit, že poškození osobnosti její klientky je trvalé. Její vztah k dětem podle jeho opakovaných návštěv ve vazbě je vřelý a má významný mateřský podtext. Z těchto důvodů si dovoluje požádat o dobrodiní, aby při určení výše trestní sazby zvážil možnost ještě nižší výměry, než uvedla paní státní zástupkyně. Na okraj dodal, že o děti je postaráno prostřednictvím rodičů obžalované, kteří je mají v pěstounské péči. Obžalovaná s nimi má písemný kontakt.
26. **Obžalovaná** uvedla, že by chtěla vyjádřit lítost nad oběma skutky, které udělala. Ví, že drogy v jejím životě udělaly to, co udělaly, a strašně toho lituje.
27. Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlížel jak k obecným kritériím stanovených zejména v ustanovení § 36 až 39 tr. zákoníku, tak i k ostatním pravidlům platících pro trestání pachatelů trestných činů. Soud tedy přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných činů, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalované a k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možností nápravy. V souladu s těmito kritérii soud dále přihlíží i k chování pachatele po činu. Soud také musí přihlídnout k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
28. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, ale i okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
29. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42) a i k době, která uplynula od spáchání trestného činu.
30. Obžalované **polehčovalo** ve smyslu § 41 písm. p) tr. zákoníku to, že vedla před spácháním trestného činu řádný život, to že ve smyslu § 41 písm. l) tr. zákoníku se doznala a to že ve smyslu § 42 písm. m) tr. zákoníku svým doznáním hned od počátku trestního stíhání a i prohlášením své viny u hlavního líčení napomáhala při objasňování její trestné činnosti.
31. Ve prospěch obžalované bylo nutno přičíst i její bezpodmínečné prohlášení viny. O tomto bude pojednáno samostatně níže.
32. Naopak obžalované **přitěžovalo** to, že ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku spáchala více trestných činů. Naopak soud nekvalifikoval jako přitěžující okolnost to, že čin spáchala s rozmyslem nebo po předchozím uvážení (§ 42 odst. a) tr. zákoníku), neboť tyto skutečnosti se projeví v použité právní kvalifikaci, kdy obžalovaná byla uznána vinnou i podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku, kde je právě pamatováno na situace, kdy pachatel jiného usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. I to, že čin byl spáchán na dítěti (§ 42 písm. h) tr. zákoníku), bylo vyjádřeno v právní kvalifikaci jejích činů, když byla uznána vinnou i tím, že se svého jednání dopustila i na dítěti (mladším ████████ let).

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

33. Povaha a závažnost činů obžalované je významná, což vyplývá nejen ze stanovené sazby trestu odnětí svobody, která začíná na patnácti letech a umožňuje i uložení trestu výjimečného, ale zcela jasně a významně plyne ze samotného popisu skutků. Cílem zákonodárce u takovýchto trestných činů je tudíž také a především důsledné prosazování trestní represe, neboť podobné činy mají velkou společenskou škodlivost. Obžalovaná se dopustila porušení zájmu společnosti na ochraně života, tedy nejcennějšího statku, kterým je člověk nadán, když činů se dopouštěla na úkor bezbranných právě narozených dětí. Společenská škodlivost jednání obžalované tak byla vysoká.
34. Zásadním vodítkem při ukládání trestu obžalované [REDAKCE] bylo to, že stupeň škodlivosti jejího jednání je vysoký, a proto v každém případě je nutno mu ukládat dlouholetý nepodmíněný trest odnětí svobody. Povaha a závažnost činů, které spáchala, pak současně vyžadují i důsledné zabezpečení ochrany společnosti (generální prevence) před pachateli takovéto významně škodlivé protiprávní trestné činnosti.
35. Současně je nutno poukázat na to, že u obžalované [REDAKCE] nebyly shledány jakékoliv podmínky pro možnost uložení trestu pod spodní hranicí trestní sazby. Mimořádné snížení trestu odnětí svobody je upraveno v ustanovení § 58 tr. zákoníku. Soud rozhodně neshledal, že by trestní sazba stanovená v ustanovení § 140 odst. 3 tr. zákoníku by mohla být pro obžalovanou nepřiměřeně přísná, ale naopak podle názoru soudu v obou jejích variantách jde o sazby přiměřené tomu, co spáchala. Nebyly tu tedy shledány žádné konkrétní okolnosti případu nebo poměry pachatele, které mohly nějak evokovat, že by trest ukládaný v rámci stanovené trestní sazby by měl být pro obžalovaného nepřiměřeně přísný. Naopak je tu zřetelné, že za uvedené konání obžalované je nutno ukládat trest v rámci zákonodárcem stanovené a jím i předvídané trestní sazby.
36. S ohledem na společenskou škodlivost i osobu obžalované, která mimo jiné zneužívala i drogy, tu taktéž nejsou žádné okolnosti, které by mohly svědčit pro to, že by bylo možno nápravy obžalované docílit trestem kratšího trvání, než je uveden v trestní sazbě ustanovení § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Ani ostatní varianty uvedené v ustanovení § 58 tr. zákoníku, včetně toho, že obžalovaná prohlásila svou vinu, o čemž bude pojednáno níže, tu naplněny nebyly. Proto bylo nutno aplikovat sazbu, která je uvedena v ustanovení § 140 odst. 3 tr. zákoníku.
37. Základem dalších úvah o ukládání trestu obžalované [REDAKCE] pak bylo to, zda uložit trest výjimečný, tak jak to navrhovala žalobkyně, nebo trest v rozmezí od 15 do 20-ti let.
38. Pokud jde o tzv. výjimečný trest, tak ten upravuje ustanovení § 54 tr. zákoníku, podle něhož (odstavec první) se výjimečným trestem rozumí jednak trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Výjimečný trest může být uložen jen za zvlášť závažný zločin, u něhož to trestní zákon dovoluje, což použité právní kvalifikace splňují.
39. Podle odstavce druhého uvedeného ustanovení trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let může soud uložit pouze tehdy, jestliže **závažnost zvlášť závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena.**
40. Podle odstavce třetího ustanovení § 54 tr. zákoníku trest odnětí svobody na doživotí může soud uložit pouze pachateli, který spáchal zvlášť závažný zločin **vraždy podle § 140 odst. 3,** nebo který při spáchání zvlášť závažného zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 3, vlastizrady (§ 309), teroristického útoku podle § 311 odst. 3, teroru (§ 312), genocidia (§ 400), útoku proti lidskosti (§ 401), použití zakázaného bojového prostředku a nedovoleného vedení boje podle § 411 odst. 3, válečné krutosti podle § 412 odst. 3, perzekuce obyvatelstva podle § 413 odst. 3 nebo zneužití mezinárodně uznávaných a státních znaků podle § 415 odst. 3 zavinil úmyslně smrt jiného člověka, a to za podmínky, že

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

- a) takový zvlášť závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku a
- b) uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let.
41. Ze shora uvedeného je patrné, že podmínky ukládání trestu na doživotí u obžalované [REDAKCE] naplněny nebyly a ostatně užití tohoto druhu trestu ani není navrhováno.
42. Další úvahy soudu se tak budou vztahovat k podmínkám ukládání trestu nad dvacet let až do třiceti let. V souladu se standardní judikaturou lze v této souvislosti uvést, že tento výjimečný trest se ukládá za nejzávažnější trestné činy proti životu, obecně nebezpečné trestné činy, trestné činy proti lidskosti, válečné trestné činy apod., a to pachatelům těchto trestných činů s výraznými negativními osobnostními rysy (např. se sklony k agresivitě, sociální nezdrženlivostí apod.), **u nichž by k jejich nápravě a k dostatečné ochraně společnosti nepostačovalo ani uložení trestu odnětí svobody v maximální obecně přípustné horní hranici trestní sazby u standardního trestu odnětí svobody v trvání dvaceti let.**
43. Pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let při existenci předpokladů uvedených v odst. 1 stačí splnění i jen jedné z alternativně uvedených podmínek:
- a) velmi vysoká závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu, nebo
- b) obzvláště ztížená možnost nápravy pachatele.
44. Při posouzení **velmi vysoké závažnosti činu pachatele** bude nutno vzít v úvahu všechny konkrétní okolnosti případu vztahující se např. ke způsobu provedení činu, k pohnutce pachatele, k významu dotčeného zájmu a dalším okolnostem spáchání trestného činu, které ve svém souhrnu umožní učinit závěr, že spáchaný čin je i v rámci kategorie zvlášť závažného zločinu intenzitou naplnění těchto okolností **závažnější než běžně** se vyskytující případy spáchání zvlášť závažného zločinu. Zákon tuto podmínku pro uložení výjimečného trestu nespojuje s povahou spáchaného zvlášť závažného zločinu, tzn., není rozhodné, zda jde o násilný delikt, nebo o majetkový trestný čin.
45. **Obzvláště ztížená možnost nápravy pachatele** bude zjištěna na základě komplexního zhodnocení jeho osoby, s přihlédnutím zejména k jeho kriminální minulosti, **ale i k současné osobnostní charakteristice.**
46. Uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet let až do třiceti let, opírající se o alternativu, že možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížená, není bez dalšího vyloučeno zjištěním, že pachatel dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody a před spácháním posuzovaného trestného činu vedl řádný život. V takovém případě je však nutno na základě komplexního hodnocení osobnosti pachatele pečlivě zkoumat, zda tu existují jiné podstatné okolnosti, které uvedenou podmínku pro uložení výjimečného trestu přesvědčivě splňují.
47. K (ne) aplikaci těchto institutů lze uvést, že u trestného činu vraždy je smrt člověka pojmovým znakem tohoto trestného činu, a proto tento následek sám o sobě nemůže být považován za průkaz velmi vysoké závažnosti činu pachatele. Podobně lze uzavřít ohledně znaku opětovnosti a osobě mladší [REDAKCE] let, neboť i toto byly kvalifikační kritéria pro použití právní kvalifikace i podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Takže z těchto okolností nelze dovodit onu velmi vysokou závažnost zločinů, za které byla obžalovaná tímto rozsudkem uznána vinnou. Proto soud uzavřel, že tato varianta pro uložení výjimečného trestu obžalované [REDAKCE] naplněna nebyla. Tedy zákonný předpoklad velmi vysoké závažnosti činu tu není naplněn, neboť následek, byť je velmi krutě vyjádřeno ve vztahu k obětem, tu v tomto konkrétním případě podstatně nepřevyšuje intenzitu, v jaké je u trestného činu vraždy obvykle přítomna.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

48. Pokud jde o znak, že možnosti nápravy jsou obzvláště ztíženy, lze poukázat jednak na dosavadní bezúhonnost obžalované a zejména na rozbor její osobnosti v rámci zkoumání jejího duševního stavu. I přesto, že činy mimo jiné spáchala ze své sobeckosti, anetičnosti a vlastně zcela zbytečně, neboť obě děti mohly být předány do péče někoho jiného a žít, tak nelze opominout to, že u obžalované doposud **nebyl využit její vnitřní pozitivní potencial**, že **má náhled** na nutnost abstinence, že má dobrou inteligenci, jakožto předpoklad její schopnosti se poučit ze svého nezákonného jednání, a že jak uvedla psychologka je ještě schopna **vyzrát** její doposud nerozvinutá a nezralá osobnost. Je tu tedy reálná možnost jejího dalšího vývoje pozitivním směrem. Obžalovaná je schopna i tzv. vyšších citů a při její (určité) ctižádostivosti je schopna do budoucna abstinovat, když znalci uzavřeli, že bude abstinovat, tak tu není nebezpečí dalších trestních jednání. Za těchto okolností by tedy resocializace obžalované [REDAKCE] byla podle znalců příznivá. Vyjádřil-li současně znalec psychiatr, že u ukládaného trestu odnětí svobody lze předpokládat (očekávat) jeho výchovné působení na obžalovanou, nelze podle názoru soudu uzavřít, že by možnosti nápravy obžalované byly obzvláště ztíženy. Znak obzvláště ztížené nápravy totiž musí být pozitivně prokázán a nestačí, aby takovýto stav za určitých podmínek mohl být předpokládán.
49. Soud tak uzavřel, že podmínky pro uložení tzv. výjimečného trestu ve smyslu § 54 odst. 2 tr. zákoníku naplněny nebyly již ze shora uvedených důvodů. Ve prospěch neuložení tohoto druhu trestu dále nasedají ještě další skutečnosti, a to jednak polehčující okolnosti, které korespondují s rozbořem její osobnosti a tím, že její vývoj lze překlomit pozitivním směrem. Byť dosavadní bezúhonnost sama o sobě nemusí být dostatečným dokladem možnosti budoucí nápravy, tak je to identifikátor toho, že obžalovaná umí žít podle společností nastavených pravidel a že schopna se s nimi identifikovat. Toto je nutné vidět v situaci, kdy svoji vinu doznává a prohlašuje svoji vinu. Ve vztahu k jejím možnostem nápravy spolu s náhledem obžalované na nutnost abstinence lze toto považovat za zásadní, neboť doznání je mimo jiné i vnitřním vztahem pachatele k činu. Tyto skutečnosti pak dokládají, že se nejedná jen o účelovou okolnost, ale o to, že svého činu lituje, a proto se doznala i prohlásila svoji vinu. Obžalovaná se tak nedoznala jen formálně, ale i obsahově, kdy se doznala od počátku řízení, a u hlavního líčení se na nic ani na nikoho nevymlouvala, přiznala se a vinu brala jen na sebe.
50. Shora uvedené úvahy o ukládání trestu soud dále musel současně vidět i ve světle prohlášení viny ze strany obžalované [REDAKCE]. Bylo tak dále nutné při ukládání trestu obžalované posoudit nakolik a jak významně je nutné zohlednit toto její prohlášení viny. Prohlášení viny obžalovanou jednak vycizelovalo důkazní situaci, a jednak umožnilo efektivně a rychle ukončit hlavní líčení v otázce viny a vyhlásit odsuzující rozsudek. Učiněné prohlášení viny svědčí i o tom, že obžalovaná má náhled na trestnost svého počínání i na to, že se dopustila společensky významně škodlivé trestné činnosti a že má ve své představě s ohledem na významnost stanovené sankce to, že bude muset nést účinky déletrvajícího nepodmíněného trestu odnětí svobody. Jak je uvedeno shora, tak i toto prohlášení viny bylo součástí úvah o nemožnosti aplikovat institut obzvláště ztížené nápravy u obžalované [REDAKCE].
51. Současně platí, že prohlášení viny ve smyslu § 206c tr. řádu neznamená, že soud bude muset nutně postupovat v základní sazbě, nebo dokonce podle § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku sníží trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby stanovené trestním zákoníkem, když stanovování trestu v rámci stanovené trestní sazby, byť se zohledněním slevy na trestu za prohlášení viny, bývá obvyklejší než postup ukládání trestu pod spodní hranici stanovené trestní sazby. Důvody pro snížení trestu pod spodní hranici sazby z tohoto důvodu soud nehledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

52. Ze shora uvedeného je však patrné, že není zákonného důvodu prohlášení viny obžalované, které soud přijmul, nezohlednit v ukládaném trestu. Naopak je nutno ho do ukládaného trestu, respektive do jeho výměry začlenit. Zákonodárce nevyloučil jako legální motivaci prohlášení viny, spočívající v očekávání nižšího trestu, pokud soud prohlášení viny obžalovaného přijme. V tomto směru se tedy jedná o legitimní očekávání obžalované na snížení ukládaného trestu.
53. Soud tak uzavřel, že u obžalované postačuje uložení trestu odnětí svobody v maximální přípustné horní hranici stanovené trestní sazby, a proto jí ukládal trest v základní sazbě, která je na její konání stanovena, a to na samé horní hranici takto stanovené sazby.
54. Obžalované [REDAKCE] byl tak jako přiměřený trest uložen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti let, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou.
55. V takto uloženém trestu byla vyjádřena jak významná společenská škodlivost jednání obžalované i důrazná ochrana společnosti. Současně tím, že výměra dotčeného trestu se pohybovala ještě v základní sazbě, a nikoliv jako trest výjimečný, jsou v něm významně zohledněny i polehčující okolnosti (že se k jednání doznala, že doposud nebyla soudně trestána, že napomáhala při objasňování své trestné činnosti) a její prohlášení viny, které soud přijal.
56. Při stanovování trestu odnětí svobody, který soud obžalované uložil, jak již vyložil shora, nemohl ovšem za žádných okolností odhlédnout od toho, že se obžalovaná dopustila zvláště závažné trestné činnosti. Současně tu však nebyla naplněna kritéria možnosti ukládat trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby ve smyslu § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť náprava obžalovaného kratším trestem, než je patnáct let se nemůže jevit jako reálná. Soud také nemohl přehlédnout, že i po tzv. slevě musí ukládaný trest plnit i funkci generální prevence, ochrany společnosti a také částečného zadostiučinění pro oběti, na nichž byla trestná činnost spáchána.
57. Takto uložený trest ukazuje, že se obžalovaná dopustila společensky velmi škodlivého konání, že se společnost před ní musí chránit déletrvajícím trestem odnětí svobody, ale současně je trest individualizován k míře zavinění, k osobě obžalované a k jejímu prohlášení viny.
58. Nikdo s poškozených ([REDAKCE], druh obžalované, [REDAKCE], otec obžalované, [REDAKCE], matka obžalované, [REDAKCE], sestra obžalované, a [REDAKCE] [REDAKCE] babička obžalované) se s náhradou škody nepřipojili a ve spise také není založeno žádné připojení s náhradou škody či s nemajetkovou újmou a proto soud v rámci adhezního řízení nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání **do osmi dnů** od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 tr. řádu) k soudu Vrchnímu v Praze (§ 252 tr. řádu). Odvolání je nutno podat prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu).

Jestliže se rozsudek doručuje jak obžalovanému, tak obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta k odvolání od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději. Jiným osobám než osobám uvedeným § 247 odst. 2 tr. řádu s výjimkou státního zástupce, končí lhůta týmž dnem jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu podepsaného podle § 251 tr. řádu odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

předcházel. Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání obžalovaného, odvolání obhájce, které podal za obžalovaného, odvolání poškozeného, zúčastněné osoby či odvolání zmocněnce, které podal za poškozeného či za zúčastněnou osobu, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu, vyzve předseda senátu podepsaného soudu dotčenou osobu, aby vady odstranila ve lhůtě pěti dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní ji, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

Státní zástupce může odvoláním napadnout tento rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv jeho výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Ve prospěch obžalovaného mohou dále podat odvolání i osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu. Těmto osobám končí lhůta k odvolání tímž dnem jako obžalovanému.

Obžalovaný tento rozsudek nemůže napadnout odvoláním v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny, což se dotýká výroku o vině a právní kvalifikace skutku tohoto rozsudku (§ 246 odst. 1 písm. b) tr. řádu).

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadat odvoláním jen státní zástupce. Ten je povinen v odvolání také uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného, a kterého. Státnímu zástupci běží lhůta k odvolání vždy samostatně bez ohledu na běh lhůt u ostatních osob oprávněných podat odvolání.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Právo podat odvolání nemá ten poškozený, který neuplatnil nárok na náhradu škody, nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se tohoto práva platně vzdal.

Hradec Králové dne 16. 10. 2025

Předseda senátu:

JUDr. Miroslav Mjartan v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].